

1. Vrou-cně vzý - ván bu - diž, sva - tý Je - ne, ze - mě če - ské vě - rný pří - mluv -

ce: pí - seň chvá - ly, to - bě za - svě - ce - né, če - ský lid ti zpí - vá ze sr -

dce. Tys nám pří - klad kně - ze sta - te - čné - ho, slu - žeb - ní - ka cí - rkve v ne - sná -

zi, jenž ve ví - ru do - bré - ho i zlé - ho z ce - sty ví - ry ni - kdy ne - schá - zí.

2. Po staletí paměť přetrvává
o tvé lásce k prosté chudině,
v srdci jejím žila tvoje sláva
v každé těžké dějin hodině.
S odvahou jsi slovo Boží kázal,
příklad Páně měl vždy za svůj štít,
a kde příkaz mlčení tě vázal,
slova uměls v hloubi duše skrýt.

3. I když svět kříž těžký na nás vloží,
tebe vzývat chceme za dnů zlých,
zasvětime s tebou službě Boží
jazyk svůj i dílo rukou svých.
Slova pravdy chceme mluvit stále,
hotoví se rozdat pro bližní,
podobní však uzavřené skále
mlčet tam, kde slovo Boží zní.

4. Vyslyš naše prosby, svatý Jene,
přimlouvej se za nás u Boha,
ať se nad tvou vlastí stále klene
míru, lásky jasná obloha.
Nechat věrných Čechů zbožné plémě
chová v úctě čistý odkaz tvůj!
Za svůj lid a blaho české země,
mučedníku Páně, oroduj!